

s. Hidegnél,
b bajt hoz
i nyakára.
n legelész-
zerre csak
iról. Abba
sra föltar-

mg a nyo-

k az ellen-
on nem is
lábukban;
egyszer a
yobb volna
már jó
csak szem-
gyanusat.
ozdult va-
z. puskával
kopó mesz-
ajtotta őket
nagy a baj!

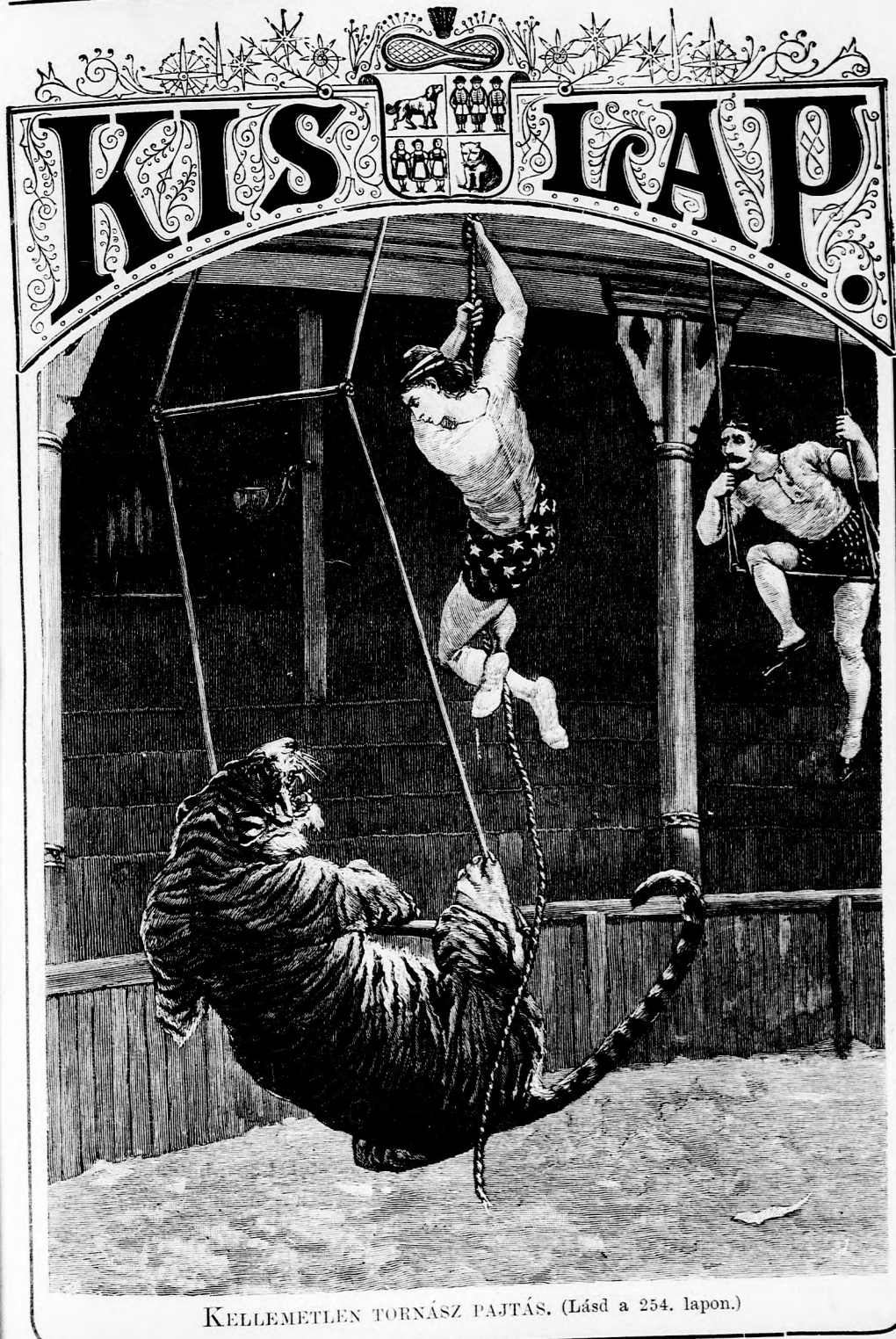
onni oldal-
elállva.
ak s most
Mi vár ott
sikerül a
vadász áll
lördül s a
za zsákmá-
fogadják s
ran ebédre.

Y.

ű

számban.

henaem-épület.
udapesten.

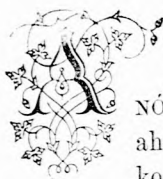
KELLEMETLEN TORNÁSZ PAJTÁS. (Lásd a 254. lapon.)

XLIII. kötet, 16. szám. Ára negyedévre 1 ft 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.

A KINTORNAS URFI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

NÓTA első fele csak ment úgy ahogy, de a végén, mikor siránkozó hangon alamizsnát kellett könyörögni, eleinte megint csak elakadt a hangja.

— Ezt én nem énekelem! mondá hevesen. Nem akarok én énekes koldus lenni!

— Az leszel, amit én parancsolok!... rivalt rá Menyus mester. Azt tanácsolom, hallgass a jó szóra. Most még énekművész vagy, utczai énekes, de az mindegy. Ha pedig makacsodni próbálsz, hát majd ellátlak úgy, hogy csakugyan énekszóval koldulhatsz róla egész életedben.

Ernő már ismerte Menyus mestert, hogy az ilyen szép ígéretet be is szokta váltani. Elfajította tehát a mérgét és bele törődött, hogy hát ő nem koldus; hanem utczai énekművész.

Ez azonban nem sokáig tartott. Amint egyszer egy kapu alatt óbégatták a keserves nótát, Ernő véletlenül kifelé pillantott. Majd elhült a vér benne. Pedig amit látott, annak akár örülhetett volna is.

Az utca tulsó szélén, hosszú sorban haladt egy nagy csapat leányka. Mind egyformán volt öltözve s elől mentek a kisebbek, aztán mind-nagyobbak; és legelől is, leghátul is egy-egy komoly arcú nevelőnő. Ernő, bár még soha sem látott ilyen leány-csapatot, hiréből mégis

tudta, hogy ezek valamely nevelőintézet növendékei, akik most sétálnak. Háttha éppen azok, akik közt az ő testvérei vannak? És csakugyan... amott elől mintha Etuska lépegetne, hátrább meg a nagyok közt Flora. És éppen ide néznek... Ha meglátják, hogy ő itt mint énekes koldus bolyong! Rögön meghalna szégyenletében.

Elfordult, hogy rá ne ismerhessenek. A lány-sereg elhaladt s Etuskának és Florának bizony eszök ágába sem jutott, hogy az a toprongyos kintornás fiu az ő hetyke testvérök. Mikor már messzire elhaladtak, Ernő utánok nézett és ellenkező irányba tolt a kerekkes verklit.

— Nem arra megyünk, hanem balra, szólott Menyus mester.

— Balra nem megyek, felelé Ernő elszántan.

— Micsoda? Ellenkezni mersz?

— Igenis. És azt is megmondom, hogy ezt a koldus nótát többé nem énekelem.

— Mit fecsegsz, te ficzkó?

— Azt, hogy többé nem óbégatok itt az utczán. Tegyen velem amit tesszik, de többé nem énekelek. Elvégezek akármilyen tisztességes munkát, de nótás koldús nem leszek. Én urnak a fia vagyok.

— Urnak a fia? No várj csak, majd kiverem én belőled az urfiságot!

Annuska sápadozva nézett Ernőre, de ez nem tágitott. Hiába parancsolt Menyus mester, nem énekelt többé. Menyus mester itt az utczán nem mert nagy feltűnést kelteni; különben is esteledett már; tehát meghagyta, hogy haza felé menjenek. Annuska remegve sugta Ernőnek:

— Jaj, te mit tettél! Mi lesz már most!

— Nem bánom, én akármilyen leszek. Amit mondtam megtartom, akármit csinál velem ez a vén gézengúz!

No, egy kicsit mégis bánhatta. Mert amint haza értek, Menyus mester szó nélkül elővette a korbácsot és beváltotta a szavát. De Ernő konok maradt. Még csak nem is jajgatott, csak össze szorította a fogait. Mikor pedig Menyus mester már bele fáradt a verésbe és kérdezte, meggondolta-e már jobban a dolgot, Ernő makacsul felelte:

— Semmit sem gondoltam meg. Megmondtam, hogy azt a koldus nótát többé nem énekelem; nem is énekelem, akármit csinál velem.

Menyus mester nagyot bömbölt dühében, még egy nagyot ütött Ernőre, aztán vállon ragadta, betaszította a sötét kis kamrába és rá zárta az ajtót, dühös gúnyal kiáltva:

— Ott a szalma, azt rághatod, ha vacsora kell.

Ernő levetette magát a szalmára és itt már aztán nem fojtotta el a sirását. Ujra meg újra bőségesen meggondolhatta és megsirathatta az állapotát, addig-addig, míg kimerülten elaludt.

Másnap reggel arra ébredt föl, hogy Menyus mester a hajánál fogva rántja föl a szalmáról.

— No, ficzkó! Kialudtad-e már a makranczoskodást? Akarsz-e engedelmeskedni és enni, vagy nyakaskodni tovább és koplalni?

— Nem bánom, ha éhen halok is, de nem énekelek.

Menyus mester durva ököl-csapással felelt, de Ernő hideg és kemény maradt, mint a kő. Ugy látszik, Menyus mester aztán mást gondolt. Látta, hogy ezzel a megátalkodott fiúval így nem boldogul.

— No, megérdemelnéd, hogy reggelire is azt adjak, amit vacsorára kaptál. De én jobb vagyok, mint ahogy érdemled. Nem bánom, hát elhagyjuk az éneket; de a kenyeredet meg köll ám szolgálnod.

— Megszolgálom, de nem koldulok.

— Tökfilkó vagy. Az nem koldulás. De hát legyen. Ezentul csak verkielni fogunk, te fogod nemcsak tolni, hanem forgatni is egész nap. Majd meglátom, ez jobban fog-e tetszeni, mint az a könnyü ének.

— Nem bánom, ha nehezebb is, de nem koldulok.

— Jól van no. Különben is holnap vagy holnapután erre került volna a sor, mert nagyon kinez a köszvény, kezem-lábam alig bírom emelni.

Ernő az este és még most reggel is éppen nem azt tapasztalta ugyan, hogy Menyus mesternek nehezen mozogna a keze. Nagyon hirtelen üthetett hozzá valami. S épp oly hirtelenében Menyus mester nagyon furcsán gyógyította is magát. Felhuzta és össze-vissza göngyölgette, kötözgette a jobb lábát, úgy hogy most már csakugyan egészen sánta lett reá, szinte féloldalt hajolt a nagy sántításban. A jobb kezét meg felkötötte a mellére, mintha béna vagy törött volna. Egészen rövid idő alatt szájalomra méltó nyomorék lett az izmos, erős emberből.

— No, így jó lesz, mondá. Így én most már nem tehetek egyebet, mint hogy a bal kezemmel a kalapomba összegyűjtöm a pénzt, amit az emberek adnak. A többi mind a te dolgod. De így bizonyosan kevesebb pénzt kapunk, mint amennyit a szép nótával kerestünk volna. Nem is foglak ám szalonnán hizlalni, barátocskám. Itt van a reggelid. Ez lesz az ebéded is.

És egy darabka száraz kenyeret dobott Ernőnek, nem is valami nagy darabot. Ernő pedig ki volt éhezve és mohón ette a silány kenyeret. Bizony még éhes maradt utána.

Aztán újra kiindultak a városba. Nem mondhatni, hogy fényesebb látványt nyújtottak, mint tegnap. Annuska ott-hon maradt, ő rá nem volt többé szükség. Csak ketten mentek. Ernő az ő rongyos, kopott ruhájában, éhségtől, szomorúságtól sápadt arccal tolt a kintornát, mellette pedig siralmas képet vágva, sanyaru nyomorék alakká változva biczegett Menyus mester. Akárki láthatta, hogy ezek afféle koldus kintornások.

— Nem bánom, gondolá Ernő dacosan. De legalább én nem koldulok. Forgatom a verklit, egyebet nem teszek.

(Folytatása következik.)

VIADAL AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 248—249. lapokon.)

Ki a legény az erdőben? Vagy ha nem is az egész erdőben, hát legalább ebben a jól elrejtett zugocskában? Itt minden közel van, ami szükséges. Eleséget közel találhatni, van jó friss forrás, könnyen el lehet a vadász elől

rejtőzni; — pompásabb helyet, fajd-család nem is kívánhat.

Ki is szemelte magának egy deli fajd-kakas ezt a tanyát. Itt ő lesz az ur. De ime mily boszuság eri! Éppen akkor bukkan elő egy másik fajd-kakas és hetykén mondja:

— Odább egy házzal innen, atyafi! Ez már az én tanyám.

— Ohó! Biz' ezt én kerestem ki magamnak. Te pusztulj innen!

— De bizony te pusztulsz azonnal!

— Abból semmi sem lesz. Itt vagyok és itt maradok!

— Maradnál, ha engedném.

— Csakhogy nem kértem ám. Vagyok olyan legény mint te, ha nem hiszed, állj elémbé!

Ilyen vakmerő kihívásra igazi fajd-kakas nem felelhet mással, mint hogy rögtön sikra száll. S a bőszi viadal nyomban megindul.

Kemény, bátor vitéz mind a kettő. Elszántan rontanak egymásnak, tépik, vágják egymást, vijjognak, berzenkednek s hátrább a megriadt tyukocskák aggódva nézik a rettenetes párbajt. A viaskodók pedig újra meg újra egymásnak rontanak, hol meg hátra-lépnek, hogy megint össze csapjanak. Repül a kitépott toll, már a vérök is folyik, de még nem tágit egyik sem. Végre azonban a jövevénynek, ki el akarta foglalni a helyet társától, fogyni kezd az ereje. Érzi, hogy még egy-két összecsapás után ki fog dőlni s akkor ellenfele agyon vagdossa. Már csak mégis jobb lesz más valahol az erdőben megélni, mint makacsul itt maradni, de bele halni.

Még egy nagyot visit tehát, aztán felröppen és elmenekül.

A győztes nem üldözi. Hadd fusson.

— Most már békességünk lesz itt, ne féljete, tyukocskák. Megmutattam, ki a legény az erdőben, nem jön ide többé vissza az a másik, hess!

ÖZVEGY ÉS ÁRVA. (Lásd a 254. lapon.)

TIZ MESE.

— Poprádi bácsi meséiből. —

5. A két vetélkedő.

OL VOLT, hol nem volt, egyszer valamikor volt egy királynő, aki nagyon bölcs vala. És ennek a királynőnek volt egy leánya, aki olyan csodaszép volt, amilyen még soha sem volt a kerek világ minden csillagán sem.

Aki pedig el akart jutni a bölcs királynőhöz és a csodaszép király-kisasszonyhoz, annak bizony nagy utat kellett megtennie. Az Operenciás tengeren átmenni csupa tiszta gyerek-játék volt ahhoz képest. Mert hát oda föl kellett szállni a csillagokra, aztán egyik csillagról a másikra és a Hadak-utján végig egészen arra a ragyogó csillagra, amelyen a legbölcsőbb királynő és csodaszép leánya vakító fényben és ragyogásban trónoltak.

Már akár csodálkoztok, akár nem, de sokan vállalkoztak erre a nagy és nehéz utra. Mert hát a nagy elszántság és akarat sokra képes, és akkoriban tudták még annak is a módját, hogy és miképpen lehet a csillagokra fölrepülni.

Két szegény ifju szintén hallotta hírét a bölcs király-asszonynak és a csodaszép király-kisasszonynak és elhatározta, hogy fölkeresi, kér valamicskét abból a nagy bölcseségből a földön élő és sok bajban sinlődő emberek számára.

A két ifju éppenséggel nem volt egymásnak jó barátja, de hát nem is lehetett. Az egyik a szeretet napfényes melegében növekedett föl, lelkesedés és hála buzogott a szívében és tele volt

igaz felebaráti szeretettel, mely magasra emelte, föl egészen a csillagokig. A másik a szenvedés, szeretetlenség homályos árnyékában nőtt fel, s mert sokan bántották, sebeztek, csak egy vágyat ismert: azt, hogy egyszer majd ő kerekedjék fölül, őt bámulják, őt irigyeljék. Ezért fölfelé kellett kapaszkodnia, föl egészen a csillagokig.

Sok nehéz kaland és keserves viszontagság után el is jutottak mind a ketten a bölcs király-asszony csillagára. És amint meglátták a csodaszép király-kisasszonyt, biz' ők mind a ketten megfélekedtek arról, hogy miért is indultak ki voltaképpen. Inkább ott szerettek volna maradni, térdre borulva a bölcs királynő előtt. Kérték, fogadja egyiköket társul a csodaszép király-kisasszony mellé, ott akarnak élni ezentul.

— Csak lassan, szólt a királyasszony. Mind-kettőtöknek nem teljesíthetem a kívánságát. Aki el akarja nyerni a leányomat, annak meg is köll érte szolgálnia.

— Kivánj akármit, teljesítjük parancsodat! Megöljük a hétfejű sárkányt, előkutatjuk a bölcsek követ, megkerítjük a tenger fenekén rejlő kincseket.

— Nem, nem! Kincsekre nékem nincs vágyódásom. De van még sok, amit nem tudok. Mi van a földön, ahol az emberek laknak, azt sem tudom. Térjete vissza a földre és hozzatok nekem onnan olyan élő tárgyakat, melyekből megismerhessem, milyen is a föld igazán.

A két vetélkedő mélyen meghajlott és legott vissza tért a földre. Itt

aztán el kezdtek keresni, kutatni, mit is vigyenek föl mutatóba a böles királynőnek és leányának. Az egyik csak arra gondolt, hogy örömet szerezzen a böles királynőnek és a csodaszép király-kisasszonynak; a másik meg el volt tökélve, hogy olyat visz, ami igazán meggyőzze a böles király-asszonyt, milyen hitvány, nyomorult minden a földön. Ebből fogja a böles királynő igazán megismerni a földet, ahol az emberek élnek.

Egyszerre érkeztek vissza a ragyogó csillagra a böles király-asszony és leánya elé.

— No's mit hoztatok? kérde a királynő.

A mosolygó ifju egy fülemülét mutatott elő, mely oda szállt a királykisasszony ölébe és oly gyönyörűen zengett, hogy mindenkinek szinte könybe lábadt a szeme a nagy örömtől. A csodaszép király-kisasszony elragadtatva kiáltott fel:

— Oh mily gyönyörű! Oh mily szép lehet ott minden a földön, ahol ily dalos madarak zengenek!

— Valóban szép! mondá a böles királynő.

— Ne engedjétek rászédni magatokat, szólt a másik vetélkedő haragosan. A bűbájosan csengő fülemüle csak ritkaság a földön; nagyot téved, aki ebből ítél. Minden egyes fülemülére ezer ilyen förtelmes jószág jut.

S egy rut varangyos békát mutatott elő, melyet valami mocsárból fogott ki s mely esetlenül ugrálva állt meg a királynő és leánya előtt, rekedten szólva:

— Brekeke! Brekeke!

A csodaszép király-kisasszony undorodva fordult el s a böles királynő is fölkiáltott:

— Oh, mennyivel más ez a dalos madárka!

— Ne higgyetek annak a csalfa madárnak! szólt a haragos ifju. Nem olyan a föld, amilyennek ő zengi. Minden egyes fülemüléért mutatok százezer förtelmes varangyos békát.

Erre megszólalt a csodaszép király-kisasszony:

— Meglehet, hogy mutatsz, de az az egy fülemile elfeledteti azt a százezer förtelmes varangyos békát. Én már hiszem, hogy a föld gyönyörű hely.

— Akkor tévedsz, megcsal ez a hizelgő madár. De tégedet, oh böles királynő, tudom, nem lehet elámitani; te el fogod hinni, hogy az a való, amit én mondok. Ime, hoztam még valamit, ami bizonyítja, mennyire igazat beszélék. Nézd ezt a vörhenyes, fehér pöttyes gombát. Szépnek látszik, de ami benne van, halálos mérég!

Erre a másik ifju, aki a fülemilét hozta, rózsa-ágat mutatott elő, tele bimbóval és nyiló rózsával. S mosolygva mondá:

— Igaz, hogy mérges gomba is van a földön. De van illatos rózsa is.

A király-kisasszony gyönyörködve nyult a rózsa után, de a békás ifju felkiáltott:

— Ne nyulj hozzá! Vigyázz a finom ujjaidra! Nem látod, hogy ez a rózsaág tele van tövissel? Lám, ez is csak mellettem bizonyít. A földön még a rózsa is tele van sebző tüskével.

— Oh, nem úgy van! szólta a vidám ifju. Ellenkezőleg, én azt mondom, hogy még a tövises ágon is rózsák nyílnak.

— Igazad van, mondá a királykisasszony és nagy örömmel vette át a rózsát.

A komor ifju nagy haragra lobbant.

— Ám legyen! kiáltá; most már dönts te közöttünk, bölcs királynő! Tudom, a te bölcseséged kitalálja az igazat.

— Igenis, én már tudom, amit tudni akartam és megismertelek mind-kettőtöket. Te sárban, mocsárban gázoltál ott a földön, s mert haragos, rossz indulat él benned, látni sem akartál egyebet, csak ami csúf és ami rossz, s velem is azt akartad elhíttetni, amit a te kaján lelked hisz. Tár-

sad ellenben a szeretet nyájas tekintetével nézett szét és meglátta, ami szép, ami kedves; ő még a rosszban is talált valami jót. És ő mondja, ő mutatja az igazat. A te igazságod hamis, csalfa, az övé igazi, tiszta. E szerint foglak jutalmazni.

A vidám ifju boldogan, a komor megdöbbenve várta az ítéletet. A királynő pedig szólt:

— Te, aki kajánul el akartad csavarni az igazságot, le fogsz bukni innen a földre és ott bolygó tűz lesz belőled, mely mocsarak fölött villan föl s fénylik ugyan kis ideig, de jaj annak, ki utána indul. Te pedig tiszta szívé ifju, itt maradsz s neked és leányomnak adom ezt a csillagot. Itt fog-

tok ragyogni örök tiszta fényben, és ha az emberek ott lenn szomorúságba jutva fölpillantanak, a ti örök fényetek meg fogja őket vigasztalni, mert azt mondja nekik: kiolthatatlan az igazság csillaga, hiába takarja el irigy felhő; mert eloszlik a boru és a csillag fénye örökké tündököl!

6. A hálátlan testvérke.

Volt egyszer egy kis leányka, aki egész áldott nap ott ült csöndesen a zugocskában és játszott a maga bábu-jával. Oltóztette, vetkőztette, megfésülte, sétáltatta, lefektette; dalogtatott neki. A bábu mind ezt szépen türte s azt sem mondta, hogy »köszönöm«. Sőt éppenséggel semmit sem szólt, nem is örült, nem is haragudott, akármi történt vele. Mert bizony a bábuk már olyanok, hogy nekik minden tökéletesen mindegy.

Hát ez végre is nagyon unalmas volt.

— Jaj, bárcsak egy olyan eleven testvérkém volna, olyan igazi kedves baba, a ki nevet is, sir is, tud játszani, csevegni!

És amit kívánt, az egy napon beteljesedett. Egy kedves, aranyszőke haju, kék szemű, piros pozsgás testvérke feküdt ott a bölcsőben, éppen olyan, amelyet a leányka kívánt.

A kis fiucska eleinte bizony többet sirt, mint nevetett, mert a kis babának az a szokása. De a leányka még ezt is szerette; legalább módjában volt, hogy csitíthatta, vigasztalhatta. Gyöngéden karjára emelte, ringatta, a legszebb nótákat dalogatta neki, később járnai és

beszélni tanította; mikor pedig a fiucska nagyobb lett, reggeltől estig játszott vele, mulattatta, mindent megtett a kedvéért; még lovacska is volt, négy kézláb mászott s engedte, hogy az a szép hosszú haja legyen a gyeplő s hogy a kis fiu az ostorral úgy üssön rá, mintha igazi lovacska volna.

S a fiu azt hitte, hogy a jó testvér-nénike csak azért van a világon, hogy őt mulattassa, az ő kedvét töltsse. És mert ő volt kedvence az apjának, neki arany kanálkája volt, arany tányérből evett, arany serlegből ivott, míg a leánykának be köllött érnie pakfon kanállal, cserép tányérral és közönséges bögrécskével.

Egy napon, mikor asztalhoz ültek, az elkényeztetett fiu nem találta az arany kanálkáját.

— Hol az arany kanálkám? visitá haragosan s mindjárt pityergőre állt a szája.

A leányka kereste, kutatta, de nem találta.

— Nincs meg biz' a. No, egyél az én kanálkámmal.

— Nem köll nekem a te csuf kanál-lad! Inkább nem eszem.

Másnap, amint ebédhez ültek, nem volt meg az arany tányérka.

— Hol az arany tányérkám? Ki vette el az én arany tányérkámat?

A leányka megint kínálta a maga cserép tányérből, de a durczás fiu haragosan ellökte.

Harmadnap meg már az arany pohárka sem volt meg. Már ekkor aztán sirva fakadt a kis fiu.

— Ne sirj no, vigasztalta a leányka. Igyál az én bögrécskémből. Meglásd, a tejecské ebből is csak éppen olyan jó.

De a fiu kilökte a kis lány kezéből a bögrét és rá ütött a testvére is.

— Pusztulj innen! Te loptad el az arany kanálkám, tányérkám, pohárkám!

— Ugyan mit beszélsz! Bizonyosan valami tolvaj-szarka vitte el.

— Tudom, mit beszélek! Irigy voltál, hogy neked nincs, és elloptad. Te voltál a tolvaj-szarka! Bár csak téged is ellopna valami nagy tolvaj-szarka!

Alig mondta ezt, hatalmas szárnycsattogás hallatszott s egy óriási szarka, akkora mint egy kánya, nagy hirtelen lecsapott közéjük, karmaiba fogta a leánykát és elröpült vele az erdőbe.

Nagyot ijedt a fiucska s mindjárt elmúlt most már az oktalan haragja; inkább az jutott eszébe, mi lesz most már belőle, ha nem lesz, aki mulattassa, kedvét keresse, szép meséket mondjon neki.

— Jaj, jaj! Most már oda van nem csak az arany kanálkám, tányérkám, pohárkám, hanem a jó testvérkém is! Ki fog velem játszani, ki lesz a lovacs-kám! És én magam kívántam!

Sokáig sirt, de az nem sokat használt.

— Utána megyek az erdőbe: megkeresem, haza hozom.

Elment az erdőbe, bolygott jobbra, bolygott balra, de testvérkéjét csak nem találta. Egy csapat varju röpkedett ott, azoktól kérdezte, nem látták-e? De azok gunyosan felelték:

Kár, kár, kár! Bizony kár!
Aki gonosz, rosszul jár!

A fiucska szomorúan bolyongott tovább. Egy nagy odvas fához ért, melyből vén bagoly dugta ki a fejét. Ettől is megkérdezte, nem tudná-e nagy bajában utba igazítani? De a bagoly azt felelte:

Uhú-ú! Uhú-ú!

Rövid harag, hosszú bú!

Még szomorubban ballagott odább a fiucska. Találkozott a gerliczével s neki is elpanaszolta a baját, kérdezve, nem látta-e valahol a testvérkéjét? S felelé a gerlicze:

Láttam, de nem mondom, hol.

A hálátlan meglakol.

Most már sirva fakadt a fiucska.

— Igaz, igaz, gonosz, hálátlan voltam! Én vagyok oka. Oh, már nem is magamért kívánom, hogy rátaláljak kedves jó testvérkémre, hanem hogy őt kiszabadítsam, ha bajban van.

Erre így szólt a gerlicze:

— No, ez már más! Ha őszintén megbántad a hibádat, akkor megsegítek. Menj egyenesen, amig el nem jutsz az óriás-fákhoz. A harmadik fán van az óriás szarka fészke. Lesd meg, mikor nincs otthon, másszál föl a fészekhez, vedd ki a tojásait és fenyegezd meg, hogy össze töröd, ha elő nem hozza a testvérkédet. Akkor majd előhozza a szikla-hasadékból, ahová eldugta.

Ment a fiu és rátalált az óriás fára, a fán a fészekre és ott a szarka tojásaira. De még egyebet is talált: ott volt az arany kanálka, tányérka és pohárka is!

Alig hogy ezt mind zsebre dugta s leért a fa alá, haza tért a nagy szarka. A fiu rögtön fölkiáltott hozzá:

— Gonosz szarka, add vissza a testvérkémet!

A szarka gúnyosan felelé:

Csekerek! Csekerek!

Olyan bolond nem leszek!

— Nem? No hát akkor majd megbánod. Itt vannak a tojásaid a zsemben s valamennyit össze zúzom, ha tüstént elő nem hozod a testvérkémet.

Majd holtra ijedt a szarka.

Jaj csak azt ne! Irgalom!

Inkább mindjárt elhozom.

Elröpült és csakhamar a leánkával tért vissza, kit szépen letett a fiúcska mellé. Ez pedig vissza adta neki tojásait.

Volt aztán öröm! A jó leányka megbocsátott testvérkéjének s vígan tértek haza. És otthon aztán a fiúcska az arany kanálkát, tányérkát és pohárkát oda adta a leánkáknak:

— Téged illet, mert te vagy a jó. Én hálátlan voltam, a cserép tányért sem érdemlem meg.

De a jó testvére nem egyezett bele, tehát az lett belőle, hogy együtt ettek-ittak az arany tányérkából, pohárkából és azontul semmi sem zavarta őszinte testvéri szeretetüket.

NYUFNYUF ÉS RÖFRÖFIKE.

ÉN VAGYOK az emse-mama,
Nyufnyuf az én igaz nevem:
Röfröfike a fiúcskám —
Ugy-e bár, hogy csupa kellem?

Mért öltözködünk japánul?
Ebben már most nincs is titok:
Mert **mongol** faj a japáni,
Igy hát én is mongol vagyok.

Hogyha akad kukoricza
A válában elegendő:
Megörül a **mongolicza**,
Mert ezzel telik a bendő.

S most urfiak, kisasszonyok,
Tovább nincs mit magyaráznom;
Magamat és malaczkámat
Kegyétekbe ajánlom.

DERÜRE BORU.

(Két képpel.)

KÜNN az udvaron vígan ugrádozott Birike, benn a szobában szorgalmasan varrogatott Nánika és Fánika. Bekiált Birike az ablakon:

— Nánika! Fánika! Ugyan jertek már!
— Még nem készültünk el. Te is jobban tennéd, ha már bejőnnél és dolgozhoz látnál.

— Van eszemben! Ti tennétek okosabban, ha már félre csapnátok azt a hiába-
való öltögetést.

Nánika és Fánika azonban nem tették, s Birike még jó ideig egyedül ugrándozott az udvaron. De végre megunt.

— No, bemegyek, legalább megboszantom őket egy kicsit.

Csakhogy ez nem volt olyan könnyű. Mert Nánika és Fánika nagyon buzgón elmerültek a dolgukba. De csufolta is őket Birike.

— Talán bizony leczkének van feladva, hogy úgy töritek magatokat? Vagy tán pénzért csináljátok s éhen haltok, ha még ma el nem készültök.

— Nem éppen, de jobb ha ma készül el, mint holnap, felelé Nánika. Tudod jól, hogy mamánk meghagyta, igazítsuk össze felöltönket, mert itt az ősz.

— No bizony, mintha az volna a legsürgetősebb. Olyan gyönyörű az idő! Én már egy jó sort mulattam, míg ti itt görnyedtetek, hahaha!

— Pedig a te felöltődön is van gomb leszakadva, zsinór lefeszelve. Hát csak láss hozzá!

— Igazán? Hát sétálni ki megy helyettem? Arra az unalmas varrásra még ráérek. Most szép az idő, megyek a majorig sétálni. Jertekno!

— Nem lehet. Már csak befejezzük.

— Jaj be oktondiak vagytok! Hát nem mulatságosabb kiinn sétálni. No hát csak unalmaskodjatok, aztán bujjatok bele abba a szürke zsákba.

Én sokkal szebb vagyok az én szép ruhámban. Ha nem jösztek, hát maradtok.

Maradtak is, ő pedig ment. Messzire, a mezőkön túl, egészen a majorig.

Nánika és Fánika pedig lassanként szépen elkészültek a munkájukkal. — No, most már mi is mehetnénk, szölt Nánika.

— Megyünk is, mondá Fánika. De talán jó lesz, ha föl vesszük a felöltőt. Már nem süt a nap.

Felöltöztek és kísértáltak. És ha már Birike a majorhoz ment, ők is oda mentek. Szerettek oda járni, mert a majorosné pomás tejet, vajjas-kenyeret adott nekik. Ott találták Birikét, aki már mesziről csufolta őket.

— Ahá, mindjárt fel is öltötétek, hogy eldicsekedjete. No, csak vigyázzatok, meg ne fagyjatok ezen a szép meleg napon.

Szerencsére nem volt sok ideje az ingerkedésre, mert a majorosné már hívta őket a szobába oszonnára. Ott aztán jól eltelt az idő, mígnem a majorosné így szölt:

— Most már siessenek haza, kisaszonykáim, mert úgy látom, esőre áll az idő.

— Ohó! Akkor csakugyan siessünk, szölt Birike. Rajtam a szép új ruhám van. Tehát siettek. De olyan gyorsan senki sem tud sietni, hogy a sorsa utól ne

érje. Éppen fele-utján voltak, mikor megeredt az eső, még pedig hatalmasan

zuhogva. Birikének tökéletesen elmúlt a csufolódó kedve.

— Jaj! Hogy jutok haza! Oh! Mi lesz a szép ruhámból! Jaj! Jaj!

Szaladt, ahogy csak birt, de hát az a gonosz hideg őszi eső csak zuhogott mégis a nyakába. Bőrig ázott, a szép ruha pocskékká lett. Abból ugyan soha sem lesz többé parádés ruha.

— Oh, oh! Mit szól a mama!

Nánika és Fánika szintén siettek, de nem olyan nagyon, busulni meg éppen nem busultak. Nekik nem sokat árt az eső, fölfogja a felöltő; s ha megáznak, majd meg is száradnak. Mikor a kapuba értek, Birike már ott állt mint valami kiöntött ürge s a mama javában piron-gatta.

— Hát te mért nem vetted föl a felöltőt, mint Nánika és Fánika?

— Én... én... nem gondoltam... és... még nem igazítottam össze.

— Tehát megint lusta voltál a szükség-séges dologra. Te lásd. Ez a tönkre tett ruha lesz az ünneplőd, amíg csak benne tart. Gondatlanságot nem jutalmazhatok szép uj ruhával.

Dehogy gunyolta Birike e nap óta Nánikát és Fánikát, mikor előbb végezték a kötelelességeket és csak azután gondoltak a mulatságra. Inkább ő is követte a jó példát és azután nem is lett többé így csuffá.

ÖZVEGY ÉS ÁRVA.

(Képpel a 245. lapon.)

ÉDES JÓ beteg apádnak
Szönyeg-munkát himezél;
Hitted, hogy még hasznát veszi —
Hisz' a szív mindig remél.

Hitted, hogy majd csak felépül,
S szönyegeden megpihen;
Ah, mert a reménykedő szív
A boldogságban hiszen.

*De a sors másképp akarta —
Már holnap temetjük őt;
Ó, himezzél apácskádnek
Gyászvirágos szemfödőt!*

*Lelke emlékezetével
Rád néz az elköltözött,
Ha sirjának virágait
Könnyeiddel öntözöd.*

*Félbe maradt himzésedet
Lányom, csak végezzed el;
Üres ágyához terítvén,
Folyton rá emlékezel.*

*Csak öltögesse egyre-egyre,
Mig munkád' elvégezed; —
Mert imádság-számba megy a
Hüségese emlékezet.*

KELLEMETLEN TORNÁSZ-PAJTÁS.

(Képpel a czimlapon.)

MIT TENNÉTEK ti, ha ott volnátok a czirkuszban és azt látnátok, amit a képen ábrázolva láttok? Bizony azt hiszem, hogy holtra ijednétek és nem tennétek semmit. És ha az a kötél-táncos leányka, aki látta, szintén így járt volna: akkor ez a kis történet, melyet el akarok mondani, sokkal szomorubbán végződne.

Egy nagyobb czirkuszban történt nem igen régen. Délelőtt volt s az üres czirkuszban két mű-tornász készült hozzá, hogy az esti produkcióra próbát tartson. A porondon állodogálva, az öregebbik éppen magyarázta fiatalabb társának, hogy mit fognak este előadni, mikor egyszerre csak rettentő bömbölés hallatszott egészen közletről. A két tornász meglepetve fordult meg és szinte a vér is elhült ereikben.

Egy kereken járó nagy ketrecz volt ott a czirkuszban s a ketreczben hatalmas király-tigris, mellyel este a szelidítő szokott produkciókat tartani. A próbát

már elvé
képen r
ját; a ti
ajtót és
vért libe

— F
gebbik.

Más
nem vol
tak teh
de a t
labbikat
ez egy
tigris a
rott. D
mozgó
nem tu
esett a

Ez a
volt. A
tudták,
sen a
nok ug
magasa

A
ebben
ugyan
hang l

A
nézett
az öre
saját
dobta
Mint
mint

Lát
formá
köny
dult
leány

S
kapu
A ké
heves

már elvégezte és eltávozott, de valamilyen rosszul zárta be a ketrecz ajtaját; a tigris ezt észre vette, kitolta az ajtót és a két embert megpillantván, vért lihegve rontott feléjük.

— Fel a kötelekre! kiáltá az öregebbik.

Más menekvés nem volt, kifutni már nem volt idejük. Gyorsan fölkapaszkodtak tehát a lelógó hintákra, kötelekre, de a tigris is utánok rohant. A fiatalabbikat szemelte ki prédának s mert ez egy kötélén kapaszkodott fölfelé, a tigris az éppen közel függő hintára ugrott. De itt egy kicsit csalódott. Az ingómozgó hinta meglódult alatta, a fenevad nem tudott jól megkapaszkodni és visszaesett a földre.

Ez azonban csak pillanatnyi melegség volt. A halálra rémült tornászok jól tudták, hogy a tigris most már egyenesen a földről fog nagy szökkenéssel utánok ugrani. Ők pedig nincsenek eléggé magasán, elérheti őket.

A tigris készült is az ugrásra, de ebben a pillanatban egy nagy dorong ugyancsak fejbe ütötte s egy éles, vékony hang kiáltá:

— Maradj veszteg, Szelim! Vissza te!

A két tornász ott fönn meglepetve nézett szét. S a czirkusz egyik ajtajában az öregebbik tornász megpillantotta a saját tízéves leánykáját. Ez kiáltott, ez dobta a dorongot a fenevad fejéhez. Mintha bizony ezzel elérhetne egyebet, mint hogy maga is veszedelembé jut.

Látta a tigris is a leánykát és olyan formát gondolhatott, hogy ezt a prédát könnyebben kaparíthatja meg. Megfordult és bőszen rohant feléje. Ekkor a leányka hangosan kiáltá:

— Fussanak ki a másik ajtón!

S már ekkor eltűnt a hosszú, mély kapu-szinbe, azonban a tigris utána. A két tornász szinte megdermedt a két heves ijedelemtől. De a következő pil-

lanatban már értették a dolgot. Halották, amint a kapu becsapódott és rögtön rá a tigris vadul bömbölt és kaparta az ajtót. A fürge leányka szerencsésen kiosont, becsapta az ajtót, a fenevad pedig meglepetve és dühösen állt ott meg, bősziúságában azon törekedve, hogy valamikép utána juthasson elmenekült prédájának. Csakhogy persze ajtót nyitni nem tudott.

— Most gyorsan ki a másik ajtón! szolt az öregebbik tornász.

Leugrottak a magasból és hanyatt-homlok futottak a szemközti ajtóhoz. A zajra figyelmessé lett ugyan a tigris, utánok is eredt, de már későn. Szerencsésen kijutottak és ők is becsapták az ajtót. A fenevad fogva volt az üres czirkuszban.

A bátor, szerető kis leány ügyessége és elszántsága ekkép megmenté apját és ennek társát. A tigrist aztán sok baj és veszedelem közt hurokkal megfógták és visszajuttatták ketreczébe.

KOCZKÁS BETÜREJTVÉNY.

A	R	V	S	A	SZ
A	R	T		Á	
Á	A	A	A		
S	N	T			
GY	A				
LY					

Balról jobbra s fölülről lefelé olvasva: 1-sor nyári munka; — 2. ilyen a róka; — 3. a tengernek egy mozgása; — 4. iskolában mindig van; — 5. ebben hálunk; — 6. egy mássalhangzó.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 14-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

K	I	S	L	A	P
I	S	T	E	N	
S	Á	R	I		
L	O	M			
A	Z				
P					

Helyesen fejtették meg: Fodor Annikó, Biedermann Frida, Oláh Szidi, Patterson Margit és Orsolya, Détsy Mariska, Gróf Matuschka (?) Alfréd és László (hiányosan), Weisz Aranka és Rudi, Kölber Béla és Dénes, Mencsik Lajos, Schulz Mariska és Pali, Wenslauer Sárika, Koneczky Paula és Ignác, Werther Gyuri, Primulý Emma és László, Baán Gergely, Szontagh Biri, Waldenbruck István és Kristóf, Novák Ervin, Vida Nelli, Söntő Gedeon, Okruczky Mina, Semberszky Alajos, Györök Magda, Fiáth Emma, Horthy Kálmán.

GYÁSZ.

A nagy hervadás időszakában hanyatlott alá egy kedves fiúnak a feje is örökre. Bimbó, mely még ki sem pattant, remények biztató szirmaival lelkében vált halálra. Ez

FÁBRY ANDOR

ki élete 13-ik évében, szeptember hó 27-én hunyt el jó szüleinek örökös keservére. Mindnyájunk igaz részvétele szolgáljon fájdalomuk enyhítésére.

Béke lengjen a kedves fiú porain!

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hajdina László. Az u. n. »gyorsfestés« nem egyéb színes mázolásnál, melyhez nem

köll semmi tudomány vagy hivatottság. A tulipánt-formára felragasztott szilvahéjban több a művészi érték. Kár időt és festéket pazarolni rá. — **Glatz Oszkár.** A rajz igen csinos. Örömmel telt benne s fog öröme telni benne a »Kis Lap« olvasóinak is, majd ha, Istennek jóvoltából, a jövő fürdőző évszakban, tehát nyáron, közlöm. A kép ki van metszve, szerettem is volna ha megjelen: de ősszel bizony már nem igen pacskol a tóban még az edzettebb paraszt-gyerek sem. Lám, az én hajdani való kis olvasómból milyen ügyes művész lett! — **„Remény.”** Hiszen az a vers még csak amolyan kezdetleges gügyögés. Komolyan róla szólni sem lehet, ha csak olyasmit nem, hogy: aki verset ír, az tanulja meg a versírás szabályait. Mert az egymás alá rakott, kurtábbra-hosszabbra vagdalt sorok még nem vers-sorok. *Könyvre könyvet* rimelni nagyon kényelmes: *mer és sérthetetlen* meg nem is rímek. Maga a tárgy érdemes volna a kidolgozásra. — **Weisz testv.** Ha látnátok, a közlésre már elfogadott rejtvények mily nagy számmal vannak, nem kérdeznétek: mikor jelen meg a tietek? Sorját várja az, mint a falusi bíróság. — **Fodor Annikó.** Aki »sulyosan« beteg, az, ha bár plajbásszal is, nem igen irhatja meg a rejtvény megfejtését s ez alá a nevé. Az Ég adja, hogy föltevésed alaposnak bizonyuljon. Kérem is megnyugtató soraidat. — **„Aesopus.”** Képpel szeretnék közölni s így tán csak e hó végén láthatna napvilágot. — **Bodroghy Aranka és Rudolf.** Azt a nevezetes hírt újságoljátok nekem, hogy a ti Marczel bácsitok fölhalálta a »mindenképen kormányozható léghajót.« Én ugyan tamáskodom benne. De ha bácsitok bizik a találmányához, forduljon vele első sorban a vármegye főispánjához, akit igen művelt urnak ismerek. Az meg, ha van a dologban valami, majd a kezére jár a ti tudós bácsitoknak. Én magam keveset tehetnék érte. Utazástok leírása a Kárpátokban sok jó részlettel dicsekedik. Egymásközt hogyan osztottátok fel a munkát? — **Biro Dezső.** *Vancsa Pál* nevű tanuló-társad nálam járt, de a kéziratot nyomban vissza adtam neki. Rajta keresd. — **Kovácsévics Miklós.** Tudtommal a jeles szerb költő, Zmaj-Joannovics, szerkesztett is egy képes gyermek-lapot a »Kis Lap« formájára, és azt is tudom, hogy a mostani ifju szerb király, Sándor, hűséges olvasója volt. Mi lett a vállalatból, nem tudom. — **Velmy Guda (Gudula?)** Ha megpirongatok is egy-egy kis olvasót, ez nem azt jelenti, hogy »haragszom.« A pirongatás is csak a szeretetnek jele. — *Több levélről a jövő számban.*